

“Els meus personatges em van dir que no volien provocar llàstima”

Antònia Vicens (Santanyí, Mallorca, 1941) publica a Proa la novel·la *Ungles perfectes*.

—Tot i que els dos personatges femenins protagonitzen peripècies sorprenents i diverses, coneixent-vos, de segur que heu pensat més aviat en temes. Quins temes conté la novel·la, en quins pensàveu quan l'escribíeu?

—Els meus temes de sempre. És una història de naufragis, d'amor, desamor, ambició i mort. Aquests són els temes que mouen els meus personatges. I després, aquesta ànsia tan universal de cercar la felicitat, cerca que no du pas a la felicitat, sinó a altres estats.

—Aquesta cerca de la felicitat, quin camí segueix?

—El camí de la perfecció, de la qualitat de vida. La perfecció de l'amor i el benestar.

—No poseu molts entrebancs a les vostres dones, en aquest camí de la felicitat?

—Més que entrebancs, és la vida actual, plena d'exigències, exigències econòmiques, laborals i de relació amorosa. És una lluita constant i les meves dones s'hi troben immerses. Sí que és veritat que poso els personatges en situacions extremes.

—Sítueu les dones en un moment clau, just al mig de la vida; amb molta experiència al darrere i la possibilitat de viure una nova vida. Precisament perquè tenen passat, present i futur?

—Sí. En aquest moment la dona té tot el seu passat i el present, amb totes les ànsies. El pes del record, de la guerra i la postguerra és molt fort. I el present està molt marcat, perquè ara ens sentim més naufragats que mai.

—Penseu que heu fet una novel·la actual, que les situacions serien diferents si l'haguéssiu situat trenta anys enrere?

—De gran actualitat, la de la Mallorca desfeta, humiliada i corrupta, que ja intuïa fa quatre anys, en començar-la.

—Per què dues dones i no una?

—Per parlar de l'amistat i de la fragilitat de l'amistat, un altre tema de la novel·la.

—Les heu volgut representatives, tot i que passen per situacions excepcionals?

—En efecte. Les faig enfrontar en els seus límits. És una co-

L'escriptora mallorquina Antònia Vicens publica la novel·la *Ungles perfectes*, a Proa.

sa que m'agrada de fer. Les persones més normals tenen les seves quimeres, el seu cantó extravagant, encara que siguin dins els seus somnis.

—Una de les protagonistes és segrestada a ca seva. Teníeu el desenllaç previst?

—Ho tenia tot previst. Com a narradora sé cap a on aniran els meus personatges. En tinc tot l'itinerari. El que sí que faig és escoltar els personatges un cop creats.

—I què us van dir?

—Que no em fiqués a la seva ànima i que no fes una tragèdia de la seva vida, perquè no volien provocar llàstima, sinó un somriure. Sí que puc, i només de tant en tant, mostrar la meua sorpresa al lector pel que fan. Mantinc normalment la distància com a narradora.

—No us fiquen dins de la seva ànima, però sí en la seva intimitat. Per trobar el que és peculiar en cada personatge?

—Faig de *voyeur*, sí. Per les seves obres les coneixereu. Les observo quan es dutxen o són al llit. Són observades amb lupa. Elles i tots els altres personatges. Així queden ben descrits els seus caràcters.

—Quins sentits recull el títol?

—Penso que el títol dirà una cosa diferent a cada lector. Pot ser vist amb ironia i pot suggerir agressivitat. I també recorda que la societat actual et demana perfecció estètica. Més que tenir un bon cap, et demanen bona presència, cosa que provoca situacions dramàtiques a molta gent. I també té un to irònic, com la novel·la. És una novel·la on pots passar-t'ho bé llegint-la. Hi ha diguem-ne un sarcasme reparador.

—A moltes lectores, la novel·la els pot servir per alliberar-se del pes dels seus fantasmes, de les seves angoixes?

—Sí, i també als lectors. Aquesta mena de teràpia pot servir tant a dones com a homes. O es poden sentir acompanyats.

—Penseu que el vostre estil ha evolucionat cap a un cantó determinat, en aquest llibre?

—Com que no podia tractar els personatges de manera lírica o psicològica, això m'ha obligat a concentrar i, per tant, a canviar el meu estil. No és la primera vegada que els personatges i la història em condicionen l'estil, sobretot el ritme.

Lluís Bonada